

[Else-Merete Ross.]

Ofte er de gamle, der har lidt flere penge end en folkepensionist, men til gengæld ikke nok til at antage fast hjælp, særlig elendigt stillet. Kan man hjælpe dem til en plads på et plejehjem, skaffer man dem en tiltrængt menneskelig hjælp, samtidig med at de ved flytning frigiver en hel lejlighed. Der er ikke tvivl om, at denne kategori af gamle, som dårligt kan klare sig alene i deres hjem og ikke kan henvises til et plejehjem, belaster vore sygehuse i alt for høj grad.

Hjem for andre kategorier af gamle, syge og svagelige har naturligvis også min store sympati, men mærkeligt nok har de økonomisk svagere stillede her en vis fordel frem for dem, der ville være i stand til at betale opholdet selv. Hvor meget er der sket for disse mennesker efter lovens vedtagelse? Har man måttet afvise mange, der søgte om lån, fordi lånebeløbet ikke slog til?

Efter § 28 kan der gives lån til institutioner for forebyggende børneforsorg samt opdragelseshjem. Der er et enormt behov for børneinstitutioner, så jeg tror ikke, alle henvendelser om lån kan efterkommes. Men det er muligt, at det ikke skyldes § 28s beløbsramme, men snarere den efter min mening for snævre byggekvote på 9 mill. kr., som — så vidt jeg ved — er alt, hvad man har afsat til forebyggende børneinstitutioner og opdragelseshjem.

Af disse grunde synes jeg, det er trist at forringe beløbet på 25 mill. kr. årligt til lån til disse og andre fortræffelige formål, fordi vi har fået en lov om kollegiebyggeri. Kan beløbene til kollegier ikke skaffes uden nedskæring af de 25 mill. kr.?

Jeg håber, dette lovforslag må opfylde sit formål: at få bygget flere og billigere boliger, og jeg kan tilsige mit partis velvillige deltagelse i udvalgsarbejdet.

Kai Moltke: Jeg skal også tilsige mit partis velvillige mevirken ved udvalgsarbejdet. Jeg kan efter mit foreløbige indtryk af lovforslaget sige, at en grundig udvalgsbehandling forekommer mere sympatisk end selve lovforslaget, for det stiller os for så vidt i en mærkelig situation, mærkelig, fordi man vel med hensyn til bygge- og boliglovgivning kunne have ventet noget i retning af et udkast til en

helhedsløsning, og dette her må jo opfattes som første led i en 3 eller 4 trins raket, fordi vi alle ved, at noget andet følger efter.

Det, som skal følge efter, er ifølge den højtærede boligminister for det første en opsparingsordning for de unge. Sådan set ville det jo være rart at vide, hvor en sådan opsparingsordning vil placere de unge, før vi afsluttede debatten om byggestøtteloven. For det andet ved vi jo alle sammen, at der forestår visse ændringer i lejeloven, og gennem visse korte bemærkninger mellem det ærede medlem hr. Thestrup, den højtærede boligminister og den socialdemokratiske ordfører har jeg indtryk af, at noget er man enig om, mens andet endnu skal afklares. Om det tredje led i raketten fik vi jo en lille forudelse i dag ved den ærede ordfører hr. Axel Ivan Pedersens forudsigelse af, at der vil stå andet på den socialdemokratiske gruppes ønskeseddel, således også en bedre graduering af tilskuddene til mindre- og mindstbemidlede. Det er et akut spørgsmål, men det har der jo sådan set været rig lejlighed til at tage stilling til allerede ved lovforslaget — jeg håber, det vil ske i udvalget — og udforme nærmere, hvis der da ikke ligger noget andet bagved. Men der kunne jo også tænkes en sådan ordning, at disse tilskud for mindre- og mindstbemidlede — for at opnå en graduering og en endnu højere grad af social retfærdighed — blev flyttet væk fra byggestøtteloven og gjort til et almindeligt stykke social lovgivning ud fra en erkendelse af, at det nuværende byggeri ikke egner sig for folk med for små indtægter.

De næste bemærkninger, som jeg her må fremkomme med, må vel være noget om, hvad man må vente sig af en helhedsløsning. Det skulle vel være at opfylde det simple formål at skaffe tilstrækkelig mange og tilstrækkelig billige boliger både for dem, som lider under bolignøden, og for dem, som har et akut behov for at komme til at bo bedre; det er jo i virkeligheden kun en graduering af behov, som i et moderne samfund bør opfyldes. Til at nå dette mål er der jo to veje: at udnytte rummets tilgængelighed og at bringe prisen i en sådan klasse, at den passer til lønningerne.

I og for sig findes der nok ikke nogen i denne sal, som ikke udmærket godt ved, hvilke ting der skal opfyldes, hvis man